

Det var bilkö varje morgon på vägen till jobbet. Solen hade inte syns till sedan mitten av oktober och det var svårt att tro att det brunleriga landskapet någonsin kunde bli grönt igen. På bilradion tävlade infantila programledare om att vara ännu barnsligare och dummare än i grannkanalen. På jobbet utförde jag arbetsuppgifter som skulle tråkat ut en schimpans i ett burexperiment.

Vintermånaderna gick. I mitten av mars fick jag nog..

Torpet hade jag ärvt av en avlägsen släkting. Insatslägenhet i stan hade ökat i värde i samband med bankernas stora stöld av svenskarnas pengar. Jag ställde mig samvetslöst på skurkarnas sida och sålde lägenheten till ett par stackars lurade satar. Det gav mig tillräckligt med pengar att leva på fram till pensionen. Snålt visserligen, men det är inte de stora inkomsterna man blir rik på.

Vårsolen lyste på flyttlasset som hade fastnat i den bottenlösa leran på körvägen till torpet. Närmsta grannen Elof skrattade och bjöd på kaffe med kaka i sitt kök.

– Jaså, du ska flytta in i torpet, är det över sommarn då?

– Nej, jag hade nog tänkt att bo där för gott.

– Jaha du... Men vad jobbar du med då?

– Ja, jag har ju lite sparat.

– Så du har liksom pensionerat dig? Fast de här är ju inte riktigt Costa del Sol, eller vad det heter. Är det inte dit pensionärerna far nuförtiden?

Dagen efter kom en rad med kor gående på ängen nedanför mitt köksfönster. Det var ingen som ledde dem men de gick på ett spikrakt led i frisk marschtakt rakt över ängen. Det fanns inga kohagar och inga bönder i närheten, och jag fick aldrig reda på var de kom från och vart de skulle.

I själva verket fanns det inte mycket alls i närheten. Två hjulspår i marken som ledde fram till några hektar ängsmark. Vid skogsbrynet låg mitt lilla torp.

Jag har alltid trivts med lugnet och tystnaden i skogen. Jag levde billigt, huset var betalt, min bil var gammal och jag har inga dyra laster.

I husgrunden hade en koloni humlor sitt bo. När jag satt i solen och drack kaffe om mornarna hörde jag dem brumma runt. För det mesta blev jag sittande länge. Ibland tog jag min gamla bil och åkte in att handla, ibland sjöng jag för mig själv när jag gick runt på ängen eller höll på med något projekt på gräsmattan.

Grannar fanns det några stycken. Förutom Elof, som bjöd på kaffe ibland, var det en trevlig familj som hade ett sommartorp lite längre in på vägen. Elof hade några gubbkompisar som satt och pokulerade på kvällarna i hans hus. De hälsade glatt när jag for förbi.

Hela sommaren njöt jag av mina sena mornar, mina fria dagar och mina långa kvällar. Hösten kom med hög, klar luft och kvällarna blev kortare. Vid det laget hade jag läst alla klassiker i mitt bibliotek, i morgontidningen som kom med posten klockan 2, stod det nyheter som alla kändes lika avlägsna.

Telefonen ringde förstås ibland:

- Hej på dig! Hur har du det där ute i skogen?
- Lugnt och skönt och ren luft. Hur är det i stan?
- Jodå, här händer det grejer förstår du. Vi måste nog ställa in vårt besök hos dig i helgen, Ida vill absolut gå på den där konserten och sen blir det releaseparty för Nisses nya skiva. Men jag antar att du har att göra ändå?
- Tja, jag får väl frysa in grisen jag hade tänkt att bjuda på.
- Ja, det hade ju inte gått ändå, Ida har blivit vegetarian. Man ska ju vara det nuförtiden.
- Nåja, det får bli en annan gång...

Min morgonritual blev allt längre och om kvällarna blev jag allt tröttare. När vädret var tjänligt gick jag ibland en lång promenad. Vädret var inte tjänligt särskilt ofta. I trädgården fanns inte mycket jag ville göra, jag har aldrig varit någon tvångsmässig lövkrattare. Bara att gå ut på tomten krävde förresten vadarstövlar.

Elof kom förbi ibland förstås. Han hade egenheten att knacka på dörren och sedan kliva in oavsett om man svarade eller inte. Oftast ville han ha en kopp kaffe och en stunds kallprat.

- Jag tänkte höra om jaktlaget får jaga på din mark? Du får givetvis andel i köttet.
- Nja, jaga? Ska ni springa omkring huset med gevär då? Och skjuta älgar utanför fönstret?
- Vi har markerna runt om så det blir enklast om vi kan komma överens om att vi får jaga på din mark också. Du jagar väl inte själv?
- Nej, men inte vill jag ha en massa galningar med gevär springande runt huset för den skull.
- Nähä du, man tycker som man tycker...

Jag gick till biblioteket i byn för att kolla in det lokala kulturlivet. Det var mycket litet och av den sorten där alla böcker är gamla, en deckare aldrig har fått besudla hyllorna och vördnaden för den förmodade bokliga lärdomen får alla att tyst smyga runt. Det höll öppet varje onsdag mellan 15 till 17.

– Hej! Jag undrar om ni har ”Dårskaper” av Paul Auster?

Bibliotekarien var gråhårig och av obestämbart hög ålder. Jag hade inte stött på henne innan i byn.

– Paul Auster? Är det någon ny författare det?

– Inte direkt, han har nog gett ut femton böcker. Det här är en av hans senaste.

– Jaja, hur stavas det?

Bibliotekarien började, med uppenbar möda, knappa på sin dator.

– Nej, nån sån finns inte, men det finns en ”Dårskaper i Brooklyn” som du kan beställa från huvudbiblioteket. Det tar tre veckor.

– Det är nog den, men tar det så lång tid tror jag att jag köper den istället.

– Ja, det är inte som i storstan det här. Som du väl är van vid, för det är väl du som bor i det gamla torpet. Vad kommer det sig att du flyttade hit, förresten? Du har väl ingen släkt här?

Jag backade undan och lämnade bibliotekarien åt hennes nyfikenhet. Efter lite letande i hyllorna lånade jag ”Nio redo ut” av Helmer Linderholm. Hc. Utgivningsår 1962. Hade man inte slutat med pluralböjning av verben 1962?

Ute hade det börjat snöa. Ett tidigt snöfall, men ymnigt. Jag handlade i mataffären och åkte hem.

Huset var mörkt när jag kom tillbaka och inte hjälpte det att knäppa på strömbrytaren heller. Jag tände alla stearinljus jag kunde hitta och visst blev det mysigt. Men kallt. Jag hade direktverkande elvärme i huset. Det fanns en liten vedkamin, men jag hade inte tillbringat sommaren med att hugga ved. Ett litet vedförråd tänkt för mysiga hemmakvällar fanns det, och just då var jag enbart glad att det var helt intakt.

Det enda som hördes den kvällen var vinden som ven i skogen och mina fattiga vedklabbar som sprakade i kaminen. Jag ringde och felanmälde till elverket och gick och la mig i skymningen.

På morgonen var det kallt i huset. Jag provade fåfängt ljusknappen igen och sprang sen och tände i kaminen. Det är ju elden som skiljer människan från djuren, men särskilt effektivt är det inte när en enda kamin ska värma ett helt hus. Jag bestämde mig för att äta frukost på långtradarfiket ute på riksvägen.

Den lilla skogsvägen till huset saknade helt charm vid tio centimeter blötsnö, men min bil tuggade sig fram. Ända tills jag fastnade i plogvallen, bonden hade plogat den större vägen och lämnat en snövall mot min utfart.

Jag ställde bilden och gick till Elof. Han stod och körde sin snöslunga på garageuppfarten.

– Hej! De har plogat så att jag inte kommer ut från min väg. Har du el förresten?

– Jovisst har jag el.

– Vet du någon som kan hjälpa mig att komma ut från vägen?

– Nja, alla är väl ute och plogar nu. Men du kan få låna min gamla snöskyffel, för du har väl ingen själv?

Elof pekade mot en enormt stor skyffel i stålplåt som stod bland en massa andra saker som skulle slängas i garaget. När jag hämtat den hade Elof dragit ner hörselskydden och börjat köra snöslungan igen.

Jag började skotta, det var drygt jobb. Skyffeln var tung i sig själv och den blöta snön gjorde inte saken bättre. När jag äntligen var klar frös jag i alla fall inte längre.

På fiket satt jag länge. Kaffet hade stått på sen morgonen och fikabrödet var sen dagen innan, men det var varmt och jag läste alla dagstidningar de hade. Tysta, mosiga karlar kom in och köpte dagens rätt, gräddstuvad pyttipanna, och betalade för trehundra liter diesel. Bakom disken stod en ung, något knubbig, blond tjej med kraftig dialekt, iklädd joggingbyxor och rosa t-tröja med tryck. Men hon hade ett vackert leende och jag njöt av tidningarna, värmen och anblicken av vad som anades under hennes säckiga kläder. De mysiga hemmakvällarna hade verkligen inte blivit så frekventa som de borde.

När jag kom tillbaka var min väg spärrad av jaktlaget. Det var samma gubbar som brukade sitta hos Elof, men nu stod de på min nyskottade infart med sina gröna kläder, sina gevär, sina brandgula mössor och verkade inte vilja vare sig hälsa eller flytta på sig. Jag gick ur bilen och frågade vad som stod på. Elof var den enda som hade mål i mun.

- Det står ingenting särskilt på. Vi är ute och tittar till jaktmarkerna bara.
- Jaha, men jag är på väg hem, så ni kanske kan flytta på er? Bakom ryggen på mig gjorde någon en mantelrörelse på sitt gevär och jag ryckte till av ljudet.
- Du har inte funderat på det där med att låta oss jaga på din mark?
- Nej, jag gillar inte att ha folk med skjutvapen nära inpå mig.

Jag gick in och satte mig i bilen igen och karlarna flyttade långsamt på sig. När jag kommit en bit på väg hörde jag en skarp knall. Magen knöt sig och utom synhåll stannade jag bilen, öppnade rutan och tog några djupa andetag. Jag har aldrig gillat vapen, gjorde vapenfri tjänst och jag förstår inte nöjet med att jaga. Jag tänkte på den ståtliga älgen jag brukade se om mornarna på min äng.

Strömmen hade kommit tillbaka i torpet och med den värmen. Ringde till några bekanta i stan, men inte mycket blev sagt. Några var inte hemma och några hade bråttom. Jag satte på TV:n och zappade håglöst mellan de två statliga kanalerna och en snöig fyra.

Klockan åtta hörde jag ytterligare skott och ungefär samtidigt försvann elen igen. Jag ringde till elverket och fick numret till jourhavande. Jourhavande var inte hemma, men fanns på mobilen och visade sig vara Elofs kompis Stig.

- Hej, jag vill anmäla att elen har försvunnit här igen.
- Ja det var ju konstigt. Vi har inte fått några andra anmälningar.
- Borta är den i alla fall.
- Du har ju en lång luftledning till ditt hus, kanske det har fallit ner ett träd eller så. Vi får undersöka det i morgon.
- Märkligt i så fall att den kom tillbaka i morse men försvann igen?
- Som jag sa får vi kolla saken i morgon.

Jag vaknade på morgonen av att jag frös och av ännu ett gevärsskott. Eftersom det var omöjligt att somna om gick jag upp och stoppade in de sista vedbitarna i kaminen. Jag kokade kaffe på mitt campingkök och stirrade ut i den disiga gryningen. Det stod ingen älg på ängen. Jag hoppades att han hade vett att hålla sig djupt in i skogen under jakten.

Elektriciteten verkade inte vilja komma tillbaka så jag tänkte äta frukost och lunch på långtradarfiket igen. Snön hade till största delen

smält sen dan innan, men leran fanns kvar. Jag halkade på gårdsplanen och satte mig. Lerig upp till öronen gick jag in och bytte kläder, tvätta mig kunde jag inte eftersom vattenpumpen inte fungerar utan el. Det var en fläckig karl som klev in på fiket för sin grötfrukost.

Jag såg inte till gubbarna när jag kom hem, men jag såg deras bilar parkerade utanför Elofs hus. I skogen var det lugnt, men mitt på min äng stod älgen. Han betade och verkade inte bry sig om att jag kom körande eller att jag slog i bildörren. Jag stod en stund och tittade på honom och försökte räkna taggarna, men jag har aldrig förstått vilka taggar det är man ska räkna. Horn hade han i alla fall.

Strömmen hade kommit tillbaka igen och jag försökte ta en lång varm dusch. Tyvärr var min varmvattensberedare för liten så efter fem minuter blev det kallt i alla fall. Något huttrande satte jag mig framför TV:n en stund. Jag försökte ringa några vänner, men skjutandet utanför återupptogs och samtalets bröts. Nu var det telefonen som inte fungerade. Jag låste för första gången ytterdörren den natten.

Älgen stod kvar morgonen efter. Längre bort på vägen såg jag en orange keps hoppa runt, men älgen bara betade. Det var ett fångslande skådespel, även om det inte egentligen hände så mycket. Älgen betade, jägarna väntade och jag tittade på ut genom mitt fönster.

Efter ett långt tag såg jag älgen lyfta på huvudet och titta åt jägaren borta vid min infart. Han sniffade i luften och började i sakta mak röra sig mot huset. Jag sprang runt och tittade ut mot min tomtgräns på andra sidan. Jodå, det satt en orange keps och väntade där också. Plötsligt stod jag utanför huset med en kratta i handen och mina stövlar på fötterna. Jag viftade obestämt med krattan, älgen såg förvånad ut, men hejdade sig i alla fall. Han började gå med lite raskare steg åt andra hållet och jag sprang som en dåre för att genskjuta honom.

Det beskedliga utseendet älgen hittills haft började ersättas av en viss irritation. Orsaken till detta var helt klart den där karln som sprang runt i flanellpyjamas och kratta.

Nu var det inte längre jag som försökte hålla kvar älgen på min äng, det var älgen som försökte berätta något för mig. Förmodligen något om vett och etikett mellan älgar och människor.

Jag vet inte om ni har sett hur fort en älg kan springa? Och över vilken terräng? Jag sprang allt jag kunde men älgen gensköt min reträttväg till huset. Jag sprang åt andra hållet mot ett par lättklätrade träd, men älgen var före dit också. Till slut sprang jag bara åt motsatt

håll. Älgen var bara ett par steg efter när jag hörde skottet. Fem meter bakom mig föll han ihop, Stig klev fram, nästan dubbelvikt av skratt.

– Tack ska du ha du! Man brukar ju ha hundar som driver, men det går visst lika bra med stadsbor. Fast driver är kanske inte rätt ord. Och vad är det du har på dig??

De drog fram älgen till min gårdsplan, tog ur inälvorna och blodet. Jag satt tyst och tittade på inne i huset. På eftermiddagen kom Elof till torpet med tjugofem kilo älgkött, men då hade jag redan ringt den lokala mäklaren, packat in mig i min bil och var på väg till stan igen. Jag fick tårar i ögonen och krampen i magen släppte när de gula lamporna dök upp över motorvägen.

Utanför mitt fönster till min hyreslägenhet ligger ett litet förortstorg där de lokala alkoholisterna brukar sitta. De är inte påfrestande, håller sig för sig själva men hälsar när man går förbi. Det ser riktigt trevligt ut att sitta där i vårsolen.

Jag fick tillbaka mitt gamla jobb. På morgonen i bilkön till jobbet nynnade jag till skvalradion. Mina arbetskamrater tråkade mig i början men nu är det som vanligt igen. Vi pratar inte så mycket, men vi skickar internmejl med roliga bilder och snuskiga historier. Vart jag än ser ser jag människor. Och de låter mig vara i fred.